

derfor oversatte man den og oversatte den saaledes, at den betød: Folkethinget har Lov til at gjøre og lade, hvad det vil og dominere alle Andre. Der var vist en Tid, da man troede det, nemlig dengang man læste disse Blade, men nu er der jo kun ganske faa, der læse dem, og nu er der heller Ingen, som tror det. Derfor synes jeg heller ikke, det ærede Medlem fra Frederiksberg skulde gjøre Forsøg paa at fremdrage Nei-Theorien af Mørket, thi saa ville Folk komme og spørge: Hvorledes gaar det til, at naar To have Lov til at sige Nei, og kun deres Enighed kan frembringe Noget, at det skal være det Samme som en Eneregering fra den Enes Side. Hvis det ærede Medlem ikke selv er kommen til Klarhed over Betydningen, tror jeg, han vilde have Anledning til at gjøre det Spørgsmaal til Gjenstand for en virkelig filosofisk og alvorlig Undersøgelse, saa skal han se, at Konklusionen og hans Præmisses ikke have det Mindste med hinanden at gjøre. Nei, der kommer en anden Indvending frem mod Nei-Theorien, som er af en noget vægtigere Natur, nemlig den, der hænger sig i det rent Formalistiske og siger, at den, der kan hindre Alt, kan kaste Samfundet fuldstændig over Bord, saa Alting stopper, Tugthussfangerne slippes løs, Telegrafene gaar ikke mere osv. Men den Indvending er jo ogsaa saa gammel og kjendt, at jeg virkelig ikke tror, at jeg behøver at gaa nærmere ind paa den. Thi der er jo aldrig fra dette Things Side negtet en midlertidig Finanslov. Det maa fastholdes: Dette Thing har været villigt til at give en midlertidig Finanslov i en rimelig og forstandig Form og efter konstitutionelle Begreber. Vi gjorde Tilbud derom i 1885, og vi have altid siden, selv hvor Finansloven negtedes, og hvor man kun har negtet en midlertidig Finanslov i den Form, Regjeringen havde foreslaaet, fastholdt fra vor Side, at en finantstet Bevilling gives fra Folkethinget til enhver Tid, og at man altid kan faae, hvad der er nødvendigt til at holde Statsstyrelsen i uforstyrret Gang, saaledes at der derigjennem Intet foregribes, men heller Intet ødelægges. Det er Meningen med Nei-Theorien. Det er det, jeg vilde ønske, var blevet klart og bestemt udtalt fra den Side, at man nu vilde fortsaa, at det er Grundlaget for al grundlovmæssig Forhandling, at man erkjender Berettigelsen af Modstandernes Nei, saaledes at man ikke søger at gennemtvinge Lovforanstaltninger eller andre store for Landet gjennemgribende Foranstaltninger tværtimod dette Things Nei. Det forekommer mig, at saalænge

man ikke vil gaa ind paa dette, kan det slet ikke nytte at tale i den mest imødekommende Tone, saa bethder det slet ikke Noget. Det, der kræves fra vor Side, er udelukkende, hvad jeg med to Ord har betegnet som Hævdelse af den grundlovmæssige Ret, og bestaar i — og det er Kjernepunktet — at uden Folkethingets Sa kunne nye Love og nye Foranstaltninger ikke gennemføres. Vilde de Herrer bestemt udtale dette, saa er det noget Andet, men det faar man ikke at høre, jeg har ikke hørt et eneste Ord i saa Henseende, og jeg har heller ikke set en eneste Handling. Nu har jeg set, at de ved Hjælp af de saakaldte provisoriske Love holde adskillige Tilstande gaaende og søge altsaa i Virkeligheden faktisk dels gennem Posteringer paa Finansloven og dels ved at forhindre, at de Forslag komme ned i Folkethinget, som ligge i Landstinget, altsaa ved en Række taktiske Manøvrer at holde Tilstanden gaaende og forvandle, hvad de selv havde betegnet som provisoriske, efterhaanden til permanente Foranstaltninger, tværtimod Folkethingets Protest og Nei. Det gjør oveniud den Regjering og det Parti, som med stor Bestemthed have hævdet, at Finansloven aldrig maa bruges til at gennemtvinge Forandringer i bestaaende Love. Den samme Regjering bruger netop de aarlige Finansloves Sprængning til at vedligeholde en Tilstand, der er staabt ved Noget, som den kalder provisoriske Foranstaltninger, men som den siden i Virkeligheden ved sine Manøvrer har faaet omdannet paa den Maade, at de provisoriske Love efterhaanden blive til permanente. En krasere og mere aaben — jeg vil ikke sige aaben, thi det er den ikke — men en krasere Forenegelse af Folkethingets Veto tror jeg næppe kan tænkes. Det forekommer mig, at hvis det er Meningen at vedblive dermed, saa er der ingen Grund til at tale i en imødekommende Tone, saa kan man sige, at saa længe Regjeringen fastholder den Politik, er det aldeles ikke muligt at komme til Forstaelse med dette Thing, hverken paa Finansloven eller paa anden Maade. I Ar ere disse Love ikke engang forelagte. Tidligere have de været forelagte og gjemte omhyggelig i Landstinget paa Regjeringens Ønske, efter hvad Landstingets Formand har udtalt. Saa bleve de forelagte saa sent, at Landstinget anstændigvis kunde lade dem ligge, indtil Samlingen var forbi, og i Ar ere de slet ikke forelagte mere. Vi komme da til den mærkelige Forsfatningstheori af den høie Regjering, at Regjeringen har udstedt provisoriske Love og forelagt dem i det ene Thing, i hvis Interesse de ere udstedte;